

Gerard és Mirjam van Dijk a hazánkban még alig ismert, de már kétezer éves vallási közösség, a messiáshívő zsidó gyülekezet tagjai. Ezt a felekezeti csoportot az izraeliták legtöbbször csak szektaként, azaz a zsidó vallástól idegen közösségként tartják számon. Leginkább azért, mert zsidó voltak és zsidó szertartásaik ellenére vallják, hogy a Messiás már megérkezett Jézus Krisztus személyében, aki az Isten fia és vele egy lényegű, aki a Szentlélek által működik valamennyiünkben, s aki kereszthalálával megváltotta az emberiséget bűneitől. Azaz, szinte mindazt vallják Krisztusról, amit a keresztények.

Visszatalálni Izraelhez

Gerard és Mirjam Hollandiából érkeztek, 20 hónapja élnek Magyarországon, s mint mondják, küldetésben járnak. Missziójuk célja kapcsolatokat építeni keresztények és zsidók között. Hitet tenni Jézus Krisztus mellett, s hirdetni az embereknek, hogy a messiási eszme Izraelből indult ki. Mivel Isten kiválasztott népe a zsidó nép, s mivel Jézus is zsidó származású volt, így a kereszténységben is a zsidó gyökereket kell megkeresni, azokhoz visszatalálni a Krisztushívőknek is – vallják. Ennek érdekében párbeszédet kezdeményeznek a különböző közösségekkel, ahol hitet tesznek valásukról és erre kérik a másfajta hívőket is. Meggyőzni nem akarnak erőszakosan – mint mondják –, inkább csak ráéb-

Kulcs a kapcsolatokhoz

Messiáshívő zsidók várpalotai missziója az Úr szóvitására

resztelni Isten teremtményeit testvéri mivoltukra. Ma még az emberek azt mondják – véli Mirjam –, én katolikus vagyok, én református, én baptista stb., de ez nem lesz mindig így. Próbálnak kapcsolatokat kialakítani a várpalotai vallási közösségekkel is, bár úgy érzékelik, elég nagy a keresztényekben a tartózkodás. Mégis bíznak benne, ha szeretettel fordulnak a gyülekezetek felé, előbb-utóbb jóakaratra találnak. *A szeretet ugyanis minden kapcsolat kulcsa* – vallják. Bár magyarul nem beszélnek, német vagy angol tolmácsot mindig ad számukra az Úr – mondják. (Ezúttal is, a pápai Gaál Orsolya személyében, aki angolra fordítja beszélgetésünket.) Nevetve jegyzi meg ugyanakkor firtatásomra: a Mennyrszágban majd sok idejük lesz megtanulni a magyar nyelvet, mert az bizony rettenetesen nehéz.

Jézusról naponta megemlékeznek

A holland messiáshívő zsidók nem tartják meg a keresztény és a zsidó ünnepeket, kivéve a szombatot havonta egyszer, amikor gyertyát gyújtanak, s szertartásosan kenyeret és bort fogyasztanak, zsoltárokat énekelnek. Jézus Krisztusról azonban naponta megemlékeznek,

Gerard és Mirjam van Dijk: – Jézus Krisztusról naponta megemlékezünk evangéliumolvasással és imával

evangéliumolvasással, imával. A házaspár egyébként *Amsterdamból* érkezett, ahol kétszáz messiáshívő zsidó testvérükkel aktív gyülekezetet alkotnak. Jelenleg egy evangélikus templomot bérelnek, de szándékukban áll majd saját zsinagógát is építeni. Hollandiában több tízezer messiáshívő zsidó él, baráti és családiasságyúttleik vannak a hágaikkal és rotterdamiakkal is – tájékoztatnak. De gyakran megfordulnak keresztény barátainknál is, néha több napra. Nemzetközi kapcsolataik jók az angliai, dán és amerikai messiáshívő zsidó közösségekkel. Az USA-ban közel félmillió felekezeti testvérük él, s mintegy

negyven zsinagógájuk áll. Gerard a polgári életben nyugdíjas, korábban hosszú ideig egy farmon dolgozott, majd 19 évig hajóskapitány volt. Egy súlyos műtétje után leszázalékolták. Mirjam, mint a holland nők zöme, csak a ház körül dolgozott mindig, hivatalos állása nem volt. Idős napjaira egyszerű küldetéssel ajándékozta meg őket az Úr – vallják. Vallási előzményeikről faggatva őket megtudom: kezdetben hitetlen közegben éltek, felnőttségükben a pünkösdi közösség tagjai lettek, s tíz éve annak, hogy ősi vallásuk után kutatva találkoztak az amszterdami messiáshívő zsidókkal, s megtértek végleg-

sen a zsidó Jézus Krisztushoz. Közösségük szimbóluma, akárcsak a zsidóké, a Dávid-csillag. Krisztus kereszthalálát hirdetik, de a keresztet átkozottnak tartják, s így nem teszik ki lakásukba.

Kevés a segítség – a „segítségben”

Várpalotára először két évvel ezelőtt az Úr szóvitására kerekedtek fel, ruhaneművel, cipőkkel, egyéb hasznos dolgokkal megrakodva, hogy szétosszák azt a szegények, a rászorulóknak között. A városban házat bérelnek, s időnként vissza-visszatérnek Amszterdamiába, hogy aztán újabb segélyszállítmánnyal érkezzenek Palotára. A ruha- és élelmiszer-adományokat természetesen felekezettől, vallástól függetlenül hívó és nem hívó embereknek is szánják. Többnyire ez a szolgálatuk okozza egyébként a legtöbb fejtörést, nem a nyelvtudás hiánya. Talán bizalmatlanok a különböző karitatív vagy világi szervezetek felük szemben, de kevés megbízható segítséget kaptak eddig. Mutatják a hivatalos papírokat, hogy egy ízben az adományokat a *várpalotai Kolping Család* egyesület segédkezett nagycsaládokhoz, szegényekhez eljuttani, egy ízben pedig a káptalanfőnök *L'Esperance Gyermeksegítő Alapítvány* fogadta el segítségüket. Legtöbbször a templomok közelében szokták ládáikban kihelyezni az adományokat, de ezzel kapcsolatban sajnos rossz tapasztalataik vannak – sokszor olyanok váolták

meg a ládákat, akik láthatólag nemigen voltak rászorultak.

Végezetül a zsidók Izraelben való megtelepedésének kérdéséről faggatom őket. Ebben a dologban ma még a klasszikus zsidó közösségek is megosztottak. Egyesek (a cionisták) vallják, minden zsidónak Izraelben kell letelepednie, hiszen ezt az országot kapta a bibliai időkben Istentől. Mások állítják, Isten azt akarta, ha eljön a Messiás, akkor kell összegyűlniük a zsidóknak Izraelben. Mivel pedig a Messiás még nem jött el, nincs itt az idő. Megint mások – például egyes amerikai közösségek – állítják, Izrael nem földrajzi úti cél, hanem szellemi-lelki értelemben bárhol lehet, ahol az istenhívő zsidók testvéri közösséget alkotnak. Gerard és Mirjam – mint messiáshívők – erről is másképp vélekednek. Szerintük az Isten parancsa az, ha újra eljön a Messiás, s béke lesz az egész földön, akkor kell elindulnia a Krisztus-hívő népeknek Izrael szent földjére.

Bűcsűzól bemutatják kis házukat és az előtte lévő konyhakertet, ahol Mirjam szokott kertészkedni. Két cicájuk buzgó dörgölözéssel törleszkedik hozzám és tolmács kísérőmhöz. Kifelé ballagva elgondolkodom: Íme két ember, akiket lehet megmosolyogni cinikus göggel, lehet legyinteni mondataikra a keresztény öntudat fennhéjázásával, lehet úgy tenni, mintha meg se hallanánk, amit mondanak, de mégis nyomot hagyunk az emberben. Jó nyomot – a hídépítéshez, embertől emberig, lélektől léleki.

Toldi Éva